

Kiesz Réka

Aszak

Aszak nem volt gyakorlatias, igazából humora sem volt. Nehezen illeszkedett be régi Optima mechanikusával a '96-os kiválasztott krémek krémje közé az Ökoparki (nem kapván hamarabb írásos értesítést, fonetikusán egyszerűbb volt anyjának írott heti hét darab levelében így megnevezni) szegénygazdag kollégisták szociális körébe. Ezek a magukat lelkiileg gazdagnak mondó kitalizáltak voltak azok a másodsorból rajtoló kollégisták, akiket igazából nem is akart senki kollégistának látni, de valamit azért kellett tenniük intézeti szinten. Túl sok volt a „cociális háló” körülöttük, „vagy mi, mindegy, most az van, hogy ti kaptok meghívót egy ilyen versenybeszélgetésre, és ott fogjuk kiválasztani, hogy akkor végül is ki jöhet az Ökóba. Ezt vegyétek megtiszteltetésnek, tulajdonképpen. Jóóó?” – emígy a diákképviselő szökében (n.b. Eko-park, hajdani bölcsész holokauszt a Maros és a Tisza találkozásánál).

Aszak élete első igazi felnőtt megmérettetése volt ez a versenytárgyalás a bizonyos 96-os szeptemberi Baráterzsis sokkterápia után. Ezelőtt csak Baráterzsitől (n.b. Barát Erzsébet rossz hírű dzsenderyelvész, hormonkirálynő és zigóta) akart igazán, de nagyon megszabadulni. Novemberre – anya-nyelven ezt csak a tizenkettedik hétnek hívnák –, kezdett rajta eluralkodni a szegedi egyetemisták elmebaja.

„Vagy Azökóba megyünk lakni, Zsaklin, vagy kénytelen leszek a Laurát megölni!”

Zsaklin (sic!) irodalom-filozófia szakpárral terhelt médium-hard rocker volt Szolnokról. Szőke, vékony, franciás, hatalmas motorral, hatalmas Zolival és hatalmas bernáthegyivel. Volt benne valami sajnálatosan márais, amitől Aszak zsigerileg félt. Mindenről negyed kockáspirálynői véleményt írt tömött gyöngybetűs sorokban, érthetetlen filozófiai támasztékokkal megtámogatva. „Érted, vagy csak vigyorogsz, Aszak? Ne röhögj, vagy nem kapsz cherry-brandyt!” Aszakot igazából nem sok mindennel lehetett kordában (megfélemlítve) tartani, de a beígért hamis-túrógombóc megvonás (Zsaklin volt a házias, lásd: hatalmas Zoli) és az eldugott közös kuporgatásból lopott pillanatokra szánt Sherry brendi fájó pontjai voltak kitalizált elmebajában.

Kevés volt az esélye, hogy Laura a TéŐn Aszakot válassza lakótársául, de Anyuci megint megmagyarázta, hogy „Rékuska (ez volt Aszak beceneve a Bogaram és a Normálisvagyédeslányom után), téged az istenek (sic!) szeretnek.” Aszak később, úgy nagyjából tizenhárom, Laurával eltöltött szilléri nap után tudományosan levezette magában, hogy az istenek tulajdonképpen rohadékok.

Laurában minden sok volt. A hatalmas göndör fekete haja, a tömött nagyra tátott vigyora, olcsó-szempillaspirálos szemei, tömött testű félmeztelen jelenetei Aszak esti nyugalomban, kétes eredetű „barátai, jógijai, mesterei”. Ennek nem voltak szimpla haverjai. Mindenki egyből tanítójává, gurujává, követendő atyafarccá lett szemében, amitől Aszak csak visolyogni tudott. „Ki a franc fogja tudni melyik marha vágja el nemcsak a te hurkás nyakadat, hanem az enyimét is? Idehozol mindenféle jöttmentet, már két este zabálták meg a levesporomat és aszaklin befőtjtét!”

Tulajdonképpen nem is annyira a gégevágás, mint a drága (42 forintos) zacskósleves fajt a nyelvésznek meg az irodalmárnak. Laura már akkor marketinget tanult, tudta, ha mosolyog és a jó erőkről beszél gyertyával gyújtogatva a padlószőnyeget, mindenki a lába előtt hever.

Laura biológiai anyja (volt ugyanis „mester-anyja”, aki valamilyen csakrális spirituális

beavatáson átesett Laurán, és így jöttek rokonságba) és szerencsétlen sorsú nevelőapja (innen azért még lehetett volna menekülnie) eszelősek voltak, fogalmuk sem lehetett gyermekük elfajult kapcsolatairól, tomboló dühéről, forgó nagy szeméről. Szombat reggelenként azonban boldogság költözött a panel négy fala közé, mert megjött Rózsika néni („Tegezzetek vagy a seggetekre veretek!”), és ellátta Laurát mindennel, ami a fogyását gátolhatta. Aszak és Zsaklin ilyenkor kaptak egy-egy fokhagymás lángost („Mit fog a Zoli szólni, ha egy hét után találkozunk végre, én meg bűzölgök, mint egy resti?”) és gyakorlatilag újabb hat napra le voltak kenyerezve.

Aszak magányos volt, ha Zsaklin nem volt otthon. Bebújt a lány ágyába és tudta, ha a szoros falhoz tolt ágyat picit elhúzza, jobb kéznél fent, szinte párna magasságában van a titkos Sherry brendijük. Egyedül sosem ivott, csak mikor egyszer sötétben várta Zsaklint, mert nem mert lámpát gyújtani, nehogy Laura megtudja, hogy itthon van. A zárt üvegajtó mögött látta Michael Jackson XL-es méretű szilléri változatát csattogni, csámcsogni és föl-alá járkálni egy szál jobb nem tudni miben. Ezt nem lehetett bártortalanul elviselni, az üvegre bízta eszméletét.

Aszak és Zsaklin tíz hétig bírták a folyamatos kifosztást és lelki megrázkódást („Megzabálta anyám lecsóját, amit Szolnoktól cipeltem a rohadék Szeged állomásig azért, hogy ez még tovább hízzon?!”), és újabb kérelemmel, mit kérelemmel, felszólítással fordultak a Diák Önkormányzathoz az augusztus folyamán még gólyaként kérvényezett kollégiumi celláért.

„Jó, akkor Zsaklin, nevezd meg, hogy kit szeretnél magaddal egy szobában az Ökóban, és akkor adom a kulcsot, ma este már mehettek is!” Zsaklin felsikoltott, mint aki legalább is a lottó ötöst nyerte meg. Elüvöltötte magát, nem irodalmár-filozófushoz méltóan, hanem inkább úgy, mint egy médium-hard rocker: „Aszak! Aszakkal szeretnék egy szobában lenni!” Ez utóbbit már kicsit félénkebben mondta, nehogy a lelkesedésétől visszakozzon a mindenható bizottsági tag.

Aszak visított, ugrált (egyesek megrökönyödésére, mert akkoriban sem volt már könnyed jelenség, bár a lopott zacskóslevesek földjén azért ő is belesatnyult a viharba), rázta a térdét és a vállát, Laura családnevét kántálta kellemetlen jelzők társaságában, kezét az égnek emelgette, mint ahogy a nyári Edda táboros fotókon látta. „Kussolj már te hülye, még valamelyik szektás beköp neki, és megtudja hova költöztünk!” – feddte meg Zsaklin, aki kettejük párosában a józan ész képviselte (amolyan kanti erotikával átézve).

Aszak és Zsaklin ezután behullottak abba, amin Karinthy (igazából akármelyik) csak röhögne, Szerb Antal viszont értetlenül és szentimentális melankóliával nyugtázna, azaz az isten („Isten, olyan nincs, józan ész van, Aszak, ne legyél már ilyen primitív!”) háta mögötti elvonóba. Volt itt minden mi pszichiáternek ingere. Pannonhalmi kiváló tanuló meghökkenően rossz olcsó cukrozott teával minden áldott reggel Aszakék ablakán belógva, szobaközepére leülve, báméskodva; volt pszichopata („Orvosi papírokkal kérem alátámasztva, tehát nekem lehet!”) történész génius, megint csak az ablakban nemcsak benézve, hanem esténként áramkimaradást produkálva, beugorva, Zsaklint lefogva. Sötét bölcsész-őrület.

Aszak nagyon nem vágyott másra, csak néhány normális emberi lényre. Ilyeneket találni elképzelhetetlennek gondolt az egyetem bármelyik zugában. Bolyongott, leszegett fejjel járt hungarológiára, behallgatni a nem is értette micsodába („Ez a Haavisto Kirsti biztos nem normális...”, minor régész lett a Múzeum tetőterében cserepeket rajzolgatva, bámulva a hídon át a messzeséget, ahova számúzték székéren, számaron), és egyre inkább félt esténként átmenni a városon, pusztán, ekoparkon át ki, a Maros torkába.

Mígnem egy decemberi este (egy Baráterzsis karácsonyi ajándékból megbuktatlak, és előbbi újévi csakazért is leírónyelvtanba fogsz belefulladni mottójú utóvizsgája között) rátalált az Oázisra, a miltoni fiatalok csütörtök esti angol tanszékes, szakadt bőrfoteles összezörrenésére gitárral, dobbal, síppal. Nem volt itt történész meg matematikus, csak Shakespeare meg Milton, na meg egy kis Our father thou art in heaven (nem lett volna sikkes modern angollal mindezt végigimádkozni). Aszak fellélegzett: „Hol voltak ezek eddig?” Hol? Hol volt Aszak mindedig? Nemcsak első évfolyamosok voltak itt, mégis mindenki olyan szépen elbirta a másikat. Aszak csak bámult, és érezte, van mihez hozzászólnia, tud miről beszélni, tartozik valahova.

Nem telt bele sok, februárban az új szemeszter kezdetével Aszakot mindenki megszerette. Könyvtározott, jegyzetet cserélt, pótfeliratkozott és jelenléti ívet hamisított, ha kellett. Elinult az átlag szociálisan aláhálózott egyetemisták rögzös életútján és tudta, nincs egyedül. Csúfolhatták már közgazdászok, jogászok, még a zenekarban is a matekos lányok, ahol mégiscsak elsőhegedűs volt, de anglisztika szakossága („Mi ez a hülyeség?” „Ti igazából minek vagytok?”) minden tekintélyét aláásta, mégsem vette többé magára. Szervezkedett. Kérdőívezett, időpontegyeztetett, meghívott és meghívatott; kólát, jaffát, sört, legyen ropi meg pogi, kell majd, aki keni a zsíroskenyeret, mert én tuti nem fogok hagymát vágni, hogy még azon is bőgni kelljen!

Eljöttek sokan, többen, mint remélte, szaktársak és oktatók, csupa koponya, szavaltak óangolul, proto-germánul, beöltöztek Beowulfnak, volt, aki a fejét a vécében hagyta a la Green Knight, és voltak a csendes szendék, akiket Aszak eddig észre sem vett. Jó volt velük nevetni, bámolni az előadásukat, kifigurázni hibáikat, és ünnepelve lenni.

„Köszö Aszak! Mindenki háromszoros hurrát Aszaknak! Aszak, ez a te napod! Lesz ez Aszak Est! Igen, agreed, mindenki?” A nagy röhögésben és tapsolásban Aszak félrehallotta, amit mondtak, és büszkén kiáltotta: „Megvolt az első szakestünk!”

„Hülye!” bökte hátba Zsaklin az ajtóból. „Nem hallod, hogy rólad neveztek el ezt a parasztlázadást? Aszak Est!”

Aszak csak vigyorgott. Nézte Zsaklin lebbenő szőke haját, amint ráveti magát és habzó sörét a Nyelvi emlékeinkre. „Bolond ez, nem nyelvész. Szakest ez, nem más. Kisember vagyok én egy névadónak” – és hátbaverte Baráterzsit, aki nem mellesleg az átlagosnál jobban vicсорított fércharisnyában. Aszak tőle már nem tudott jobban félni. Inkább kiröhögte.

„De jólesett együtt lenni.” – gondolta Aszak, és érezte, legbelül mintha a szíve izmosabb lenne.